

Arrest

nr. 168 513 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juni 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DANEELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 13 april 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 2 juni 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.04.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verblijven sinds 23.07.2009 in België. Diezelfde dag dienden zij een asielaanvraag in. Op 17.12.2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat betrokkenen aantekenden tegen deze beslissing werd verworpen op 21.04.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 31.12.2010 werd betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13quinquies). Op 27.07.2011 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 20.02.2012 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De duur van de asielprocedures – namelijk ongeveer negen maanden voor de eerste procedure en ongeveer zeven maanden voor de tweede procedure – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Naast de twee asielaanvragen, dienden betrokkenen vier aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de vreemdelingenwet in, meerbepaald op 04.03.2010, 06.01.2011, 03.03.2011 en 21.11.2011, alsook een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet, namelijk op 15.11.2012. Al deze aanvragen om machtiging tot verblijf werden afgewezen. Op 13.03.2015 werd betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Sinds het verstrijken van de termijn om het grondgebied te verlaten (dertig dagen vanaf de betekening) verblijven betrokkenen illegaal op het Belgisch grondgebied.

Betrokkenen halen aan dat zij behoren tot een minderheidsgroep, waardoor het moeilijk zou zijn om gepast onderwijs te vinden in het land van herkomst voor hun zoon, die een autismespectrumstoornis (ass) heeft. Uit de bijgevoegde stukken blijkt dat de zoon van verzoekers gediagnoseerd werd met een ass en zwakbegaafdheid. Hij volgt modulair onderwijs – fietsmecanici in het deeltijds beroepsonderwijs en werkt in een fietsatelier. Sinds september 2014 krijgt hij GON-begeleiding (geïntegreerd onderwijs) en heeft hij een trainingsatelier ‘psychofysieke weerbaarheid’ gevolgd en heeft de vzw GTB een begeleiding opgestart. Zij verwijzen naar het EVRM. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun zoon geen aangepaste tewerkstelling, onderwijs/vorming en/of begeleiding zou kunnen krijgen in het land van herkomst. De enige stukken die hiertoe aangebracht worden zijn internetartikels van een fotografe die reportages gemaakt heeft over autisme in Rusland en Wit-Rusland. Deze kunnen niet beschouwd worden als objectieve, goed onderbouwde bronnen die een globaal beeld kunnen geven van de situatie en mogelijkheden voor mensen met een gelijkaardige beperking als de zoon van betrokkenen. Het gaat enkel om indrukken die een individu heeft opgedaan bij het maken van fotoreportages. Wat geschreven wordt over Wit-Rusland is voor betrokkenen zelfs volledig irrelevant, aangezien van hen niet verwacht wordt dat zij zich naar Wit-Rusland zouden begeven. Betrokkenen hebben de Russische nationaliteit. Tevens blijkt nergens uit dat er discriminatie zou zijn van personen van Armeense origine bij het verkrijgen van aangepaste scholing/vorming/begeleiding. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten voldoende te onderbouwen.

Betrokkenen halen aan dat zij als Kaukasische minderheid problemen ondervinden in het land van herkomst, zoals geweldplegingen met beledigingen en afpersing en nutteloze politiecontroles en dat de overheid niets onderneemt om dit tegen te gaan, waardoor de mensenrechten geschonden worden. Ter staving leggen zij een heleboel artikels voor uit kranten en online bronnen. Betrokkenen brengen echter geen persoonlijke elementen naar voor waaruit blijkt dat zij gevaar lopen bij een terugkeer. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. “In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07.2007, nr 1.018). Bovendien

hebben betrokkenen problemen tussen Russen en Kaukasiërs in het land van herkomst al ingeroepen in het kader van hun asielaanvraag, wat niet weerhouden werd: "De plus, vous invoquez à l'appui de votre 2ème demande d'asile les événements qui sont survenus à Moscou l'année passée, à savoir des heurts entre Russes et Caucasiens. Or, il ressort des informations dont nous disposons qu'il n'existe pas de discrimination généralisée envers les Arméniens ayant la citoyenneté russe en Russie, et notamment à Moscou, où vous viviez [...]. » (Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, 10.10.2011) De verklaringen van getuigen werden eveneens reeds voorgelegd bij deze asielaanvraag. Aangezien hier geen nieuwe persoonlijke, concrete elementen worden aangebracht, zou een andere beoordeling dan die van de asielinstanties niet gerechtvaardigd zijn.

Het feit dat hun dochter Anait hier naar school gaat, wat gestaafd wordt met schoolattesten en rapporten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De vermeende schending van art. 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, wordt op geen enkele wijze aangetoond. Betrokkenen halen aan dat een onderbreking van een schooljaar om de studies te moeten verderzetten in een andere taal en culturele context, als een buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden en dat een plotse onderbreking in het begin van een schooljaar een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie in België precair was, dat de mogelijkheid bestond dat zij geen verblijfsvergunning zouden verkrijgen, waardoor zij België zouden moeten verlaten en dat de scholing van de kinderen in België, mogelijk slechts een tijdelijke oplossing zou zijn. Het huidige schooljaar is bijna afgelopen, zodat betrokkenen van de zomervakantie gebruik kunnen maken om hun terugkeer te organiseren, desgewenst met de steun van het vrijwillig terugkeerprogramma, en er geen lopend schooljaar onderbroken moet worden. Om die reden wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met een termijn van dertig dagen, in plaats van een kortere termijn, wat mogelijk was geweest gezien betrokkenen al aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies van 13.03.2015) geen gevolg gegeven hebben. Betrokkenen tonen niet aan waarom hun dochter Anait zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst. Wat hun zoon betreft, die binnenkort meerderjarig wordt, hebben betrokkenen zoals hierboven reeds vermeld niet aangetoond dat er geen passende begeleiding en/of vorming beschikbaar is in het land van herkomst. Uit het bijgevoegde onderzoeksverslag blijkt tevens dat hun zoon erg veel moeite heeft met de Nederlandse taal. Hij kwam op twaalfjarige leeftijd met zijn ouders naar België. In het land van herkomst, verliep de taalontwikkeling blijkbaar ook trager. Er mag echter redelijkerwijs verondersteld worden dat Armen vertrouwd is met de taal en culturele context in het land van herkomst, waar hij twaalf jaar woonde. Een begeleiding/vorming/tewerkstelling in het land van herkomst, zal mogelijks zelfs vlotter verlopen dan een begeleiding hier in een taal die niet goed beheerst wordt.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Hierbij worden enkele namen en dossiernummers opgesomd. Het is echter aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Het louter vermelden van enkele namen en dossiernummers is in dit opzicht onvoldoende. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen halen aan dat de schorsing van een arbeidsovereenkomst een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt en dus als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden. Betrokkenen verblijven momenteel illegaal op het Belgisch grondgebied en beschikken ook niet over een geldige arbeidsvergunning. Bijgevolg kunnen zij hier niet op legale wijze tewerkgesteld worden en kunnen zij zich niet dienstig beroepen op een onderbreking van een arbeidsovereenkomst.

De elementen aangaande de duur van het verblijf en de integratie – namelijk dat betrokken hier sinds juli 2009 verblijven, dat zij zich geïntegreerd hebben; dat zij een attest van inburgering behaald hebben; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben; dat zij werkbereid zijn en een bewijs van inschrijving bij de VDAB en arbeidsovereenkomsten voorleggen; dat zij hier sociale contacten hebben en steunbrieven voorleggen; dat zij deelnamen aan een vredeswake - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf verwijzen naar de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

1.3. Op 2 juni 2015 werd de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 2 juni 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissing van de gemachtigde houdende een bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juni 2015.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 13 mei 2016 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat indien de samenhang niet aanvaard zou worden, de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als voornaamste beslissing wordt aangeduid.

Hiermee toont de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij tot enig verblijf zou zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. Nu de advocaat van de verzoekende partij de afwijzing van de regularisatieaanvraag aanduidt als voornaamste beslissing, wordt zodoende geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partij als eerste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 2 juni 2015.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing waarbij verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten van 2 juni 2015.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3, 23, 27 en 28 van het IVRK.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Aangaande het argument van verzoeker dat zijn schoolgaande kinderen een buitengewone omstandigheid vormen, werd in het initiële verzoekschrift reeds het volgende gesteld:

“Aangezien A. T. (...) als regelmatige leerling is ingeschreven aan het Koninklijk Atheneum Redingenhof te Leuven;

Aangezien hij momenteel lessen volgt van het modulair onderwijs, fietsmecanici DBSO;

Dat er in dit verband kan verwezen worden naar volgende verklaring van mevr. Schoolmeesters:

"Hierbij voeg ik een verklaring van IBSO-Wondlucht, de school die GONbegeleiding zal geven aan T. A. (...) en dit vanaf september 2014. Armen is reeds één jaar leerling bij DBSO Leuven en is van plan om dit in september voort te zetten op onze school. De school is zeer tevreden over Armens inzet en vaardigheden.

Wij hopen dat deze verklaring en deze van IBSO – Woudlucht een extra reden mag zijn voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor Armen en zijn Gezin".

Dat Armen onmogelijk in het land van herkomst gepast onderwijs kan vinden waardoor hij meerdere kansen zou mislopen;

Aangezien Armen alhier wordt geleerd voor zichzelf te kunnen in staan en zelfredzaamheid te ontwikkelen in de mate van het mogelijke;

Dat Armen in het land van herkomst nooit school zal kunnen lopen, nooit zal kunnen werken en alzo nooit voor zichzelf zou kunnen zorgen;

Aangezien Armen alhier kansen krijgt aangeboden en deze met beide handen grijpt en hoopt op die manier een mooie toekomst op te bouwen;

Dat het nefast zou zijn voor Armen om alsnog terug naar het land van herkomst te gaan gezien hij alhier volledig ontwikkeld is en mogelijkheden krijgt aangeboden;

Aangezien er in dit verband tevens kan verwezen worden naar de verklaring van mevrouw Gijssels Ilse (coördinator CDO Campus Redingenhof):

"Met veel plezier schrijven wij u een brief ter ondersteuning van de asielaanvraag van de familie T. en in het bijzonder Armen T..

Armen volgt de opleiding fietsmechanici in het Deeltijds Onderwijs Campus Redingenhof te Leuven, sinds 1 september 2013. Wij kunnen alleen maar positief zijn over zijn schoolse attitudes en zijn gevolgde traject bij ons in het centrum de afgelopen schooljaren. Armen is steeds aanwezig en op tijd en hij houdt zich altijd aan de regels die gelden in ons centrum. Hij is een vriendelijke en enthousiaste jongere, met meestal een brede lach op het gezicht.

Aangezien Armen deeltijds onderwijs volgt, werd er een traject uitgestippeld voor hem, dat loopt naast zijn twee lesdagen. Armen is in september 2013 gestart met voortraject in samenwerking met Profo vzw. Hij werd door de klassenraad naar dit project toegeleid omdat hij nog arbeidsvaardigheden moest aanleren alvorens hij kon starten met één of andere tewerkstelling. In februari 2014 besliste de klassenraad dat hij klaar was om door te stromen naar een brugproject bij vzw VELO. Dit was een goede alternatieve tewerkstelling voor Armen. Wanneer zijn bruguren opgebruikt waren, besliste de klassenraad dat Armen kon blijven werken bij vzw VELO en dit met een vrijwilligerscontract in samenwerking met Netwerk leerrecht. Hij startte hier dan ook mee op 5 maart 2015 en is nu nog steeds aan het werk in het fietsatelier bij VELO, wat perfect aansluit bij zijn opleiding. Op vraag van de vader testte het CLB Armen op het Autisme Spectrum Stoomis. Hieruit bleek dat Armen inderdaad ASS heeft. Begin van dit schooljaar werd dan ook GON begeleiding opgestart. Dit is extra begeleiding en ondersteuning die hij nodig heeft, aangepast aan zijn individuele noden. Armen werd ondertussen door de school ook reeds doorverwezen naar GTB. GTB begeleidt mensen met een arbeidshandicap naar een gepaste job en ondersteunt hen om deze te houden.

Hier zal Armen in de toekomst volgens het centrum zeker baat bij hebben, omdat hij heel enthousiast is om in de toekomst te gaan werken.

De ouders van Armen, meneer A. T. (vader) en mevrouw A. . (moeder), waren steeds zeer betrokken bij de school en de schoolse prestaties van hun zoon. Zij waren steeds aanwezig op oudercontacten en volgden ook op andere vlakken het schoolse traject.

Aangezien Armen zijn gezin reeds in België verblijft sinds 2009, waren wij als centrum eerder verbaasd te vernemen dat de procedure rond hun asielaanvraag nog lopende was. Naar ons aanvoelen gaat het immers om een gezin dat reeds ingeburgerd en volledig geïntegreerd is in onze samenleving en in ons land. Armen heeft hier ondertussen een leven opgebouwd en hij heeft hier ook vele dromen. Wij zijn dan ook zeer hoopvol op een positieve uitkomst voor Armen T. en zijn familie."

Aangezien A. T. als regelmatige leerling is ingeschreven aan de Gesubs. Vrije Lagere School De Kraal te Herent;

Aangezien zij momenteel in het 5de leerjaar zit;

Aangezien Anait een zeer gemotiveerde en verstandige leerling is wat blijkt uit de positieve commentaren op haar rapporten;

Aangezien er in dit verband tevens kan verwezen worden naar de verklaring van mevr. San Snoeck (leerrecht vijfde leerjaar):

"Sinds 1 september 2014 zit Anait in mijn klas. Ze zit in het vijfde leerjaar. Anait is een voorbeeldige leerling, ze werkt goed mee in de klas, is steeds in orde met taken en lessen. Ze is ook steeds bereid om te helpen waar ze kan.

Ik ervaar Anait als een zeer pientere leerling zowel voor taal als voor rekenen. Wat spelling betreft laat ze iedereen achter zich en schrijft (zoals u kan zien op haar rapport) nagenoeg foutloos. Ze praat een zeer correct Nederlands.

Ook andere talen interesseren haar, ze spreekt mooi Frans en ook hier maakt ze bijna geen fouten in spelling of mondeling taalgebruik.

Voor wiskunde werd een leervoorsprong vastgesteld, waardoor ze de leerstof vijfde leerjaar gedeeltelijk individueel moet verwerken om de vrijgekomen tijd te werken aan verdiepingsoefeningen. Ook hier werkt ze zeer goed mee.

Anait heeft ook een zeer goede kennis van computer en programma's, zo was ze gedurende de les power point, een extra leerkracht in de klas om andere kinderen te helpen. Wat ze dan ook doet met volle enthousiasme. Kortom, Anait is een zeer fijn meisje dat zich volledig heeft aangepast aan het leven hier.

Het contact met de ouders van Anait is zeer goed, ze kunnen zich gedurende het oudercontact, dat volledig in het Nederlands verloopt, zeer goed uitdrukken. De ouders helpen ook waar ze kunnen in de klas, bijvoorbeeld door te helpen met vervoer naar een uitstap."

Aangezien de Raad van State reeds meermaals heeft beslist dat de onderbreking van een schooljaar voor minderjarige kinderen in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid en zulks zelfs een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

Zie Raad van State, 6 maart 2001, nr. 93.760, R.D.E 2001, nr. 113;

Zie Raad van State, 8 februari 2002, nr. 103.410, R.D.E. 2002, nr. 117;

Zie Raad van State, 19 mei 1999, nr. 103.410, Y.V.R. 1998;

Zie Raad van State, 30 juni 1998, nr. 74.880, R.D.E 1998, nr. 98;

Zie Raad van State 1 juni 2004, G/A nr. 131.962, gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht van jaargang 2004, blz. 347;

Zie Raad van State 27 oktober 2004, nr. 136.791, gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht van jaargang 2005, blz 164.

Aangezien, meer nog, door de Raad van State wordt aangenomen dat de plotse onderbreking in het begin van een schooljaar, zoals in casu, waarbij de kinderen in een andere cultuur en taal hun studies moeten verder zetten, terwijl ze hier goed zijn geïntegreerd, een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

Zie Raad van State 29 november 2006, nr. 165.253. (Blackori)

"Considérant que les requérants font valoir que leurs enfants "subiraient un préjudice difficilement réparable si, en pleine scolarité, ils devaient, par le fait d'une exécution immédiate de la décision d'éloignement du territoire, revenir en ex-Yougoslavie en y reprendre brusquement une scolarité dans un tout autre langue et culture que celle qu'ils ont toujours connues et dans lesquelles ils sont bien intégrés"

Dat derhalve aangepast onderwijs geen voorwaarde is terwijl in casu door Armen in het land van herkomst geen begeleiding kan gevolgd worden;

Dat zelfs autisme in het land van herkomst niet wordt opgevolgd;

Dat dit alles trouwens in het licht van de rechtspraak van de Brusselse kortgedingrechter staat welke een verblijfsrecht toekent aan het ganse gezin met schoolgaande kinderen op basis van het eerste protocol van het EVRM (zie vonnis Brussel van 31/05/2006 (A.R. 06/739/C)) waarbij de Belgische staat werd veroordeeld tot het afleveren van het bewijs van de inschrijving in het Vreemdelingenregister.

Er kan inderdaad zelfs verwezen worden naar het EVRM van 23/07/1968 en het ECRM van 09/12/1980 gekend onder het nummer 8840/80.

Dat ook het kinderrechtenverdrag de Staten ertoe verplicht om maatregelen te nemen om regelmatige schoolbezoeken te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat te verminderen (zie artikel 28)."

Dat huidig beroep zich meer specifiek richt op het onredelijk en onzorgvuldig genomen besluit dat er met betrekking tot de zoon Armen geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De beslissing van verweerster luidt onder meer als volgt:

"(...)"

Het is enerzijds onbetwist dat Armen (de inmiddels meerderjarig geworden zoon van verzoeker), een mentale achterstand heeft gelet op het feit dat hij lijdt aan een autismespectrumstoornis (ASS), dewelke daarenboven een ernstige leer –en taalontwikkelingsstoornis heeft.

Dit blijkt uit de door verzoeker meegedeelde stukken, en wordt door verweerster erkend.

Niettemin meent verweerster – ondanks de wetenschap dat Armen een autismoestoonis heeft met een bijhorende taalproblematiek - dat verzoeker niet aantoont dat zijn zoon geen aangepaste tewerkstelling / onderwijs / vorming / begeleiding zou kunnen krijgen in het land van herkomst.

Verweerster lijkt de matige tot zwaar mentale handicap van de zoon van verzoeker (met buitensporige moeite om te communiceren met zijn omgeving) bij de beoordeling buiten beschouwing te moeten laten.

RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt echter in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding”.

RVV nr. 80.585 van 2 mei 2012.

“Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken”.

Armen, de thans meerderjarig geworden zoon van verzoeker is op twaalfjarige leeftijd naar België gekomen, en verblijft hier thans ruim 6 jaar.

Verzoeker toont met alle voorgelegde attesten van buitengewone opleiding, begeleiding, medisch-pedagogische ondersteuning, weldegelijk afdoende duidelijk aan dat zijn zoon niet zo maar even de taal van zijn land van herkomst opnieuw kan aanleren, laat staan dat deze zich zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze hem lang verleerde taal.

Het oordeel van verweerster is dan ook manifest onzorgvuldig, in strijd met het redelijkheids –en zorgvuldigheidsbeginsel, gezien geen of minstens onvoldoende rekening werd gehouden met alle individuele omstandigheidsfactoren, zoals haar nochtans voorgelegd ter beoordeling van de aanvraag.

Verzoeker heeft het dan niet over de persartikels, doch wel over de medische attesten en begeleidingsbewijzen die werden voorgelegd.

Zoals reeds vermeld in het initiële verzoekschrift, kan Rusland bezwaarlijk het land van herkomst van de familie T. worden genoemd.

Kortom, bovenvermeld standpunt van verweerster, inzonderheid dus met betrekking tot de zoon Armen, is dan ook manifest onredelijk en onzorgvuldig, manifest in strijd met de artikelen 3, 23, 27 en 28 van het IVRK.

Verweerster geeft in het licht van de gegeven omstandigheden blijk van een grote onredelijkheid/onzorgvuldigheid, en een irrealistische kijk, wanneer eenvoudigweg wordt geponeerd dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat er geen passende begeleiding en/of vorming beschikbaar is in het ‘land van herkomst’, waarbij verweerster bovendien erkende dat de taalontwikkeling in het land van herkomst moeilijk verliep.

Uit de motivering van verweerster blijkt dat zij louter uitgaat van hypothesen:

Zo stelt verweerster letterlijk: “Er mag redelijkerwijs worden verondersteld dat Armen vertrouwd is met de taal en culturele context in het land van herkomst, waar hij twaalf jaar woonde. Een begeleiding/vorming/tewerkstelling in het land van herkomst, zal mogelijks zelfs vlotter verlopen dan een begeleiding hier in een taal die niet goed wordt beheerst”.

Overeenkomstig artikel 23 IVRK heeft elk gehandicapt kind het recht op een aangepaste verzorging en aangepast onderwijs om hem/haar een volwaardig en behoorlijk leven te verzekeren in omstandigheden die zijn/haar waardigheid verzekeren, zijn/haar zelfstandigheid bevorderen, zijn/haar actieve deelname aan het gemeenschapsleven vergemakkelijken.

Dit is in casu reeds geruime tijd het geval in België, alwaar Armen een aangepast onderwijs volgt en een deeltijdse tewerkstelling uitoefent.

Overeenkomstig artikel 27 IVRK heeft elk kind het recht op een levensstandaard die toereikend is voor zijn/haar lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en sociale ontwikkeling.

Overeenkomstig artikel 28 IVRK, heeft elk kind tenslotte het recht op onderwijs en gratis basisonderwijs, in casu aldus op maat van het ‘geretardeerde’ kind.

Tenslotte stelt artikel 3 IVRK hoe elke actie die betrekking heeft op het kind in zijn/haar belang moet worden genomen.

☐ *Bovenstaande rechtsregels in acht genomen en toegepast op de door verweerster gekende feitelijke situatie, mag afdoende duidelijk zijn hoe verweerster niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, minstens de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en daardoor kennelijk onredelijk tot haar beslissing is gekomen.*

De bewijslast dat er “gepast onderwijs” in het “land van herkomst” beschikbaar is, rust bovendien op verweerster en niet op de ‘betrokken vreemdeling’ (RvS 16 december 2002, nr. 113.730 – zie: L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, blz. 96, voetnoot 263).

Verweerster faalt dan ook manifest in het bewijs dat in het land van herkomst voor zoon Armen een afdoende gepast onderwijs aanwezig is, teneinde niet in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen als mentaal gehandicapt kind met een taal –en opleidingsstoornis.

Buitengewone omstandigheden zoals beschreven in artikel 9bis Vw. zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen (Zie: L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, 91).

Conform het initiële verzoek blijkt duidelijk dat bij een redelijke/zorgvuldige beoordeling van de aanvraag van verzoeker, er weldegelijk afdoende buitengewone omstandigheden aanwezig zijn in huidig dossier, dewelke het verzoeker - minstens al omwille van de precaire situatie van het kind Armen – bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Ook psychische problemen dienen – los van een potentiële medische component in het licht van de procedure 9ter – in het licht van het buitengewoon onderwijs en de pedagogische precaire humanitaire situatie, als een buitengewone omstandigheid te worden aanzien (RvS. 17 november 2004, nr. 137.255, rev. dr.étr. 2004, 624; RVV 21 december 2009, T. Vreemd. 2010, 156).

Verzoeker heeft uitdrukkelijk gewezen op het feit dat hun mentaal gehandicapte zoon een taalontwikkelingsstoornis heeft en het Russisch niet machtig is, waardoor onder meer dient te worden aangenomen dat het kind (in zijn situatie met een ASS) indien hij in Rusland opnieuw Russisch zou moeten volgen, ernstige problemen hierbij zal ondervinden.

Verweerster is dan ook tot een kennelijk onredelijk besluit gekomen, dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken, louter omdat niet zou zijn aangetoond waarom de zoon Armen zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in een andere taal.

Het eerste en enige middel is ernstig en gegrond.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.5. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. Verzoekende partij richt zich met haar kritiek tegen het onderdeel van de beslissing over haar zoon.

3.7. De Raad stelt vooreerst vast dat, waar de verzoekende partij citeert uit haar aanvraag, zij met dergelijke herhaling van haar aanvraag niet aantoonde dat de verwerende partij bepaalde elementen die verzoekende partij als buitengewone omstandigheden had ingeroepen veronachtzaamd zou hebben in haar beoordeling. Zoals blijkt heeft verzoekende partij, wat betreft haar zoon, in haar aanvraag op het volgende gewezen:

- Zij behoren tot een minderheidsgroep waardoor het des te moeilijker is om voor de zoon die aan autismespectrumstoornis lijdt aangepast onderwijs te vinden
- De zoon wordt hier uitvoerig begeleid via een aangepaste school, GON-begeleiding en aangepast werk
- De zoon heeft hier grote kans om later voor zichzelf te kunnen zorgen, terwijl door hem terug te sturen die kans drastisch zou afnemen
- In sommige delen van Rusland wordt tot op vandaag kinderen met autisme niet aanvaard
- Er is aldaar geen gepaste begeleiding en de ouders moeten er dus zelf voor instaan
- Er is aldus geen aangepast werk waardoor de zoon nooit voor zichzelf zal kunnen instaan en altijd afhankelijk zal blijven van de ouders
- Alles hangt af van de financiële middelen en achtergrond van de ouders. Zelfs al zou er gepaste begeleiding komen dan bestaat de kans dat de zoon dit misloopt omwille van de minderheidsgroep waartoe zijn ouders behoren. In dat verband wordt verwezen naar een documentaire van een fotograaf die stelt dat in Sint-Petersburg autisme niet echt als ziekte wordt aanvaard en ouders van dergelijke kinderen volledig geïsoleerd raken. Er is geen gespecialiseerde hulp, geen begrip en weinig toekomstperspectief voor dergelijke kinderen.

Onder punt e) van de aanvraag, waarvan het niet duidelijk is of de verzoekende partij dit punt nu als buitengewone omstandigheid aanhaalt of als argument ten gronde, nu dit punt e) volgt op punt c) *“Verzoekers voldoen aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden”*, dit terwijl het aan de aanvrager toekomt duidelijk in de aanvraag een onderscheid te maken tussen de ontvankelijkheidselementen en de gegrondheidselementen, haalt verzoekende partij aan dat haar zoon lessen volgt als fietsmechanici waarbij een verklaring gevoegd wordt van de school die GON-begeleiding zal geven vanaf september 2014 en een verklaring van de coördinator van CDO Campus Redingenhof.

Verder wordt erop gewezen dat de (plotse) onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid uitmaakt en dat de zoon in het herkomstland geen begeleiding kan krijgen, noch wordt autisme aldaar opgevolgd. Tevens wordt gewezen op rechtspraak en op het Kinderrechtenverdrag.

3.8. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij aangaande deze elementen als volgt geoordeeld:

“Betrokkenen halen aan dat zij behoren tot een minderheidsgroep, waardoor het moeilijk zou zijn om gepast onderwijs te vinden in het land van herkomst voor hun zoon, die een autismespectrumstoornis (ass) heeft. Uit de bijgevoegde stukken blijkt dat de zoon van verzoekers gediagnoseerd werd met een ass en zwakbegaafdheid. Hij volgt modulair onderwijs – fietsmecaniciën in het deeltijds beroepsonderwijs en werkt in een fietsatelier. Sinds september 2014 krijgt hij GON-begeleiding (geïntegreerd onderwijs) en heeft hij een trainingsatelier ‘psychofysieke weerbaarheid’ gevolgd en heeft de vzw GTB een begeleiding opgestart. Zij verwijzen naar het EVRM. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun zoon geen aangepaste tewerkstelling, onderwijs/vorming en/of begeleiding zou kunnen krijgen in het land van herkomst. De enige stukken die hiertoe aangebracht worden zijn internetartikels van een fotografe die reportages gemaakt heeft over autisme in Rusland en Wit-Rusland. Deze kunnen niet beschouwd worden als objectieve, goed onderbouwde bronnen die een globaal beeld kunnen geven van de situatie en mogelijkheden voor mensen met een gelijkaardige beperking als de zoon van betrokkenen. Het gaat enkel om indrukken die een individu heeft opgedaan bij het maken van fotoreportages. Wat geschreven wordt over Wit-Rusland is voor betrokkenen zelfs volledig irrelevant, aangezien van hen niet verwacht wordt dat zij zich naar Wit-Rusland zouden begeven. Betrokkenen hebben de Russische nationaliteit. Tevens blijkt nergens uit dat er discriminatie zou zijn van personen van Armeense origine bij het verkrijgen van aangepaste scholing/vorming/begeleiding. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten voldoende te onderbouwen.” En: “De vermeende schending van art. 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, wordt op geen enkele wijze aangetoond. Betrokkenen halen aan dat een onderbreking van een schooljaar om de studies te moeten verderzetten in een andere taal en culturele context, als een buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden en dat een plotse onderbreking in het begin van een schooljaar een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie in België precair was, dat de mogelijkheid bestond dat zij geen verblijfsvergunning zouden verkrijgen, waardoor zij België zouden moeten verlaten en dat de scholing van de kinderen in België, mogelijk slechts een tijdelijke oplossing zou zijn. Het huidige schooljaar is bijna afgelopen, zodat betrokkenen van de zomervakantie gebruik kunnen maken om hun terugkeer te organiseren, desgewenst met de steun van het vrijwillig terugkeerprogramma, en er geen lopend schooljaar onderbroken moet worden. Om die reden wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met een termijn van dertig dagen, in plaats van een kortere termijn, wat mogelijk was geweest gezien betrokkenen al aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies van 13.03.2015) geen gevolg gegeven hebben. Betrokkenen tonen niet aan waarom hun dochter Anait zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst. Wat hun zoon betreft, die binnenkort meerderjarig wordt, hebben betrokkenen zoals hierboven reeds vermeld niet aangetoond dat er geen passende begeleiding en/of vorming beschikbaar is in het land van herkomst. Uit het bijgevoegde onderzoeksverslag blijkt tevens dat hun zoon erg veel moeite heeft met de Nederlandse taal. Hij kwam op twaalfjarige leeftijd met zijn ouders naar België. In het land van herkomst, verliep de taalontwikkeling blijkbaar ook trager. Er mag echter redelijkerwijs verondersteld worden dat Armen vertrouwd is met de taal en culturele context in het land van herkomst, waar hij twaalf jaar woonde. Een begeleiding/vorming/tewerkstelling in het land van herkomst, zal mogelijks zelfs vlotter verlopen dan een begeleiding hier in een taal die niet goed beheerst wordt.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Hierbij worden enkele namen en dossiernummers opgesomd. Het is echter aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Het louter vermelden van enkele namen en dossiernummers is in dit opzicht onvoldoende. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”

Zoals blijkt heeft de verwerende partij in essentie geoordeeld dat verzoekende partij niet aantoonde dat de zoon in het land van herkomst geen aangepaste tewerkstelling, onderwijs/vorming en/of begeleiding zou kunnen krijgen. Zij wijst erop dat de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd enkel internetartikels zijn van een fotografe die reportages maakt over autisme in Rusland en Wit-Rusland en

dat deze niet kunnen beschouwd worden als objectieve, goed onderbouwde bronnen die een globaal beeld kunnen geven van de situatie en de mogelijkheden voor mensen met een gelijkaardige beperking als de zoon. Verder wijst de verwerende partij erop dat nergens uit blijkt dat personen van Armeense origine gediscrimineerd worden bij het verkrijgen van aangepaste scholing/vorming/begeleiding. Ook wordt erop gewezen dat verzoekende partij steeds geweten heeft dat de scholing in België mogelijks slechts tijdelijk was gelet op hun precarie verblijfssituatie en dat het huidige schooljaar bijna afgelopen is, zodat de zomervakantie gebruikt kan worden om de terugkeer te organiseren, desgewenst met steun van het vrijwillig terugkeerprogramma zodat er geen lopend schooljaar moet onderbroken worden. In dat opzicht wordt hen ook de gunst verleend van een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen in plaats van een kortere termijn wat in casu mogelijk was. De gemachtigde wijst er voorts nog op dat blijkt dat de zoon veel moeite heeft met de Nederlandse taal en dat de taalontwikkeling in het herkomstland ook trager liep. Daar hij pas op 12-jarige leeftijd naar België kwam, kan verwacht worden dat hij vertrouwd is met de taal en culturele context in het herkomstland zodat begeleiding/vorming/tewerkstelling aldaar mogelijks zelfs vlotter zal verlopen dan in België in een taal die hij niet goed beheerst.

3.9. De Raad ziet vooreerst niet in hoe uit voorgaande motivering de verzoekende partij kan afleiden dat de verwerende partij *“de matige tot zwaar mentale handicap van de zoon”* buiten beschouwing zou gelaten hebben. Integendeel, de gemachtigde erkent dat de zoon een beperking heeft, maar motiveert uitdrukkelijk waarom dit geen hinderpaal is om de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Verzoekende partij beperkt zich tot de blote bewering dat van haar zoon niet aangenomen kan worden dat deze zich opnieuw de taal van het land van herkomst aanleert, nu zij niet aantoonde dat haar zoon deze taal totaal niet meer spreekt noch begrijpt en aldus verleerd is, dit temeer in het licht van de vaststelling dat haar zoon tot twaalfjarige leeftijd in het herkomstland gewoond heeft en slechts zes jaar in België. Bovendien kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekende partij met haar zoon ook nog in de moedertaal communiceert, minstens wordt het tegendeel niet aangetoond. Immers wordt in de aanvraag zelf gesteld dat: *“Naast Russisch en Armeens spreekt deze familie zeer behoorlijk Nederlands en Engels”* (p. 15 van de aanvraag). De verwerende partij erkent voorts dat de zoon moeite heeft met taalontwikkeling maar het is geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat de zoon, gelet op zijn twaalfjarig verblijf in het herkomstland, eerder vlotter begeleid/gevormd/tewerkgesteld zal worden in het herkomstland dan in België, nu duidelijk blijkt dat hij in de zes jaar dat hij in België is nog steeds veel moeite heeft met de Nederlandse taal, wat ondermeer tot uiting komt in het verslag van 4 maart 2014 dat verzoekende partij aan de aanvraag gevoegd heeft. Verzoekende partij kan gelet op voorgaande niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij enkel hypotheses hanteert bij haar oordeel.

3.10. Nazicht van de aan de aanvraag bijgevoegde stukken – al dan niet medisch – kan niet doen besluiten tot de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van voormelde beoordeling, nu deze stukken geenszins stellen dat de zoon de moedertaal niet meer spreekt noch dat hij zich niet zou kunnen aanpassen aan onderwijs in deze taal. Evenmin wordt in deze medische stukken gesteld dat geen aangepast onderwijs zou bestaan in het herkomstland. Wat betreft de voorgelegde internetartikels blijkt voorts inderdaad dat dit een zeer algemene stelling is van een fotografe wat niet onderbouwd is met objectieve bronnen, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit niet aanvaardt als bewijs dat personen zoals de zoon van verzoekende partij geen aangepaste scholing/begeleiding/tewerkstelling kunnen verkrijgen in het land van herkomst.

3.11. De Raad benadrukt voorts dat het in de eerste plaats aan de aanvrager toekomt het bewijs te leveren van datgene wat hij aanbrengt. Het komt aan de verzoekende partij toe haar argumenten te staven. Zoals blijkt heeft de verzoekende partij wel internetartikels voorgelegd, maar de verwerende partij heeft gemotiveerd waarom deze niet bewijzen dat de zoon in het land van herkomst geen aangepast onderwijs/begeleiding/werk kan vinden.

3.12. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij nog een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens haar kind werd ingesteld en haar zoon bovendien ondertussen meerderjarig is (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), dient gesteld dat de artikelen 3, 23, 27, en 28 van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze

artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

3.13. De Raad stelt ten slotte vast dat de overige, uitgebreide motieven van de bestreden beslissing niet worden betwist door de verzoekende partij. Zij blijven dus staan.

3.14. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER